

Semínka

Polibek Múzy
1998

Polibek Múzy 1998

Celostátní přehlídka roverské tvořivosti neboli Polibek Múzy - tak se nazývá tradiční, pokud lze po dvou ročnících již hovořit o vzniklé tradici, soutěž roverů a rangers o nejpovedenější původní poezii, prózu, hudbu, výtvarné dílo (malba, kresba) a fotografii. U příležitosti setkání roverů a rangers na prosincovém Mikulášském semináři v Praze uděluje porota první cenu v každé z těchto kategorií.

Odhlédněme zde však od zápolení a soutěžení. Semínka, jež jste právě otevřeli, přinášejí básně a krátké texty bez ohledu na umístění v soutěži. Vedle sebe tak naleznete texty roverů a rangers z různých míst republiky, rozdílného věku a s odlišným poselstvím. Všechna zde uvedená dílka pocházejí z prvního ročníku soutěže, tedy z roku 1998.

Kouzelné zrcadlo

"Řekni mi, kouzelné zrcadlo,
kdo je na světě nejkrásnější?"

"Jsi to ty, moje královno,
hvězdo ze všech nejjasnější."

Ani nevíš, hloupá královno,
jak moc zrcadlo lže ti;
jde to s tebou, špatná královno,
od desíti k pěti.

Podívej se někdy, pyšná královno,
do normálního zrcadla;
a uvidíš, slepá královno,
že všechno není ze zlata.

Každý z nás má kouzelné zrcadlo,
kde vidí věci lepší nežli jsou;
a je to dobře, milá královno,
jen to nás drží nad vodou.

Vítězslav Crhonek, Křtiny, 17 let

Sen o anděli (1997)

Pod víčky sen se ti schovává,
když spíš nebo bdíš,
někdo z něj ti zamává,
kdo jen to je, přemýšlíš.

Je to snad anděl s rukama na prsou,
ve tváři smutný výraz má,
byl zasažen válkou, duší zlou.

Luk a šíp mu padá do trávy
a křídla se mu polámou
dopadem na tvrdou zem.

Kam teď půjdeš Érosi,
bože náš nejsladší
a kam s tebou poděje se láska?
Porodí Afrodita syna dalšího
či stačí na nás sama?

Syna, jenž bude mít lidi rád,
umět milovat a jim lásku dát.

Ať zmizí rychle všechno zlo
a světem vládne láska!

Andrea Černá, Nymburk, 19 let

Ďábel

Byť hrdliččin ku lásce zval hlas,
smrti teď právě nastal čas,
to Ďábel sám zjevil se v nás,
na našem strachu jízlivě se pás.

Každému do rukou zbraň ostrou dal,
bratra proti bratru s radostí štval,
pak už jen čekal a čas pomalu zrál
a všemi deseti, se smíchem, životy bral.

Teď světem bez zábran divoce kráčí,
prsty své v červené krvi si máčí,
rozdává smutek a štěstí ho tlačí,
k radosti stesk a žal a bolest mu stačí.

Lidé teď na světě na něj jen věří,
lásce a osudu čas se už šeří,
v prolité krvi On svůj úspěch měří
a rudě zbarvené zdobí ho peří.

Martin Vojáček, Křtiny, 22 let

Co je pro mě lidská bezmoc

Byla neděle večer, když jsem za sebou zavřela branku u domu. Mé kroky směřovaly do malé, útulné hospůdky, kde už čekali mí přátelé. Podvečer byl příjemný a já jsem v poměrně dobrém rozmaru procházela naší ztichlou ulicí. Nikde nikdo, jen ze tmy proti mně vyběhla drobná kočka. Nebyla bych to já, kdybych se nesehnula a rukou alespoň jednou nepřejela po její černé elektrizující srsti. Je krásná, blesklo mi hlavou, ale čas běžel, a tak jsem se musela zvednout a jít dál. Udělala jsem dalších pár kroků, a kolem mých nohou se motal černočerný stín. Až teď jsem si všimla vyhublého tělíčka a velkého smutku v jeho očích. Ale vzpomínka na mého psa a kocoura, kteří už obývají náš dům, zadusila veškerou naději na pomoc. Zkusila jsem tedy kočku od sebe odehnat. Marně, mé dupání na ni neplatilo. Bylo mi hrozně a bojovala jsem se svými city, když jsem ji pak vzala a hodila za plot. Šla jsem dál a vedle mě, i když za plotem, se stále míhal ten malý černočerný stín. Někde hluboko ve mně probíhal v těch chvílích boj citu a rozumu. Vítěz byl bohužel jednoznačný. A tak jsem se rozběhla a za sebou nechala dvě malá očka, ve kterých právě mizely jiskry naděje, a malý černý kožíšek plný neštěstí. Z příjemného rozmaru, se kterým jsem vyšla z domu, zbyl jen oblak prachu a ten pocit, co tlačí mé city i touhu pomoci do země, to je pro mě lidská bezmoc.

Bára Tichavová, Jindřichův Hradec, 20 let

Za okny mráz se třeskový prohání

Za okny mráz se třeskový prohání,
na řece hluboký s ránou led praská,
pod kůži přes peří vlezlo mi zklamání,
srdce mi zlomila ztracená láska.

Rozešli jsme se a zapomněli,
rozezlení čímsi, zhasla nám svíce,
po čem jsme prahli a co jsme chtěli,
v oči jsi pohlédla jiného prince.

Štíhlou Tvou postavu vidím zas,
každický spanilý zlatý vlas,
oči Tvé veselé, blankytně modré,
srdce snad citlivé, srdce snad boдрé.

Ve sněhu z odchodu nechalas stopy,
život si ze mě blázný jen tropí!
Však zbylo, co se neztrácí,
mé srdce, které krvácí.

Petr Tomíček, Semily, 19 let

Úsečně

Západ žhne a východ tone,
slunce zbytkem, černou tmou.
Tisíc hvězd mi shůry kyne,
oslněn jdu myslí svou.

Jen žlutá citů směsice,
zář z dobytého Měsíce,
a žhavá lampa zabliká,
slepé můry spolýká.

Myslím, jaká hodnota?
Má života jistota.
Jaká je to jistota?
Má života hodnota.

Anděl svou tvář podá mi
a mávne křídly zas,
hvězdy svítí nad námi
a jaký zákon v nás?

Málo mám a málo skýtám,
tak jdu sám, čas nepočítám.

Petr Tomíček, Semily, 19 let

Zamilovaným

Tak polibky pod rozkvetlou třešní
se nekonají
a ledy předsudků, co běsní
už zamrzají,
ve vyhaslých očích se odráží noc
zapomínají,
kouzelné brány, co ztratily moc
se zavírají
a jiskřičky naděje pod sílou deště
vyhasínají,
čestné strážce rytířů pod kápí pláště
odcházejí
a modré plameny touhy a chtíče
tisíce zámků, k nimž už není klíče
a výtažky ze všech mých emocí,
se zmítají pod tíhou nemoci.
Věřil jsem na lásku v plejádě duhy,
stal jsem se otrokem vlastního sluhy.

Petr Tomíček, Semily, 19 let

Bajkal (být daleko tisíce dlouhých mil)

Být daleko tisíce dlouhých mil
a nemít tam nic, jen svou vlastní vůli,
vzdát se a oprostít všech krásných chvil,
pak s pokojem vydechnout - to všechno kvůli...

Petr Tomíček, Semily, 19 let

Touha

Chtělas být padlým andělem,
perutí blýskat se v nebeské výši,
rozeznít tóny nad tělem,
teď stavíš ze stínů deštivou chýši...
Čekáš, že duha své tóny rozleje
v měsíčním světle, když slunce šlo spát,
noc je však černá a s barvou si nehraje,
zbývá jen do luny dívat se, počítat slzy
- a něco si přát.

Petr Tomíček, Semily, 19 let

U Pána masek

PM: Vítám tě ve svém sídle! Konečně jsi přišel.

T: Snad jsi mě neočekával?

PM: Každý sem časem zajde. A většina i vícekrát. Tak jakou chceš masku?

T: Nepřišel jsem pro masku.

PM: To je možné, ale s maskou odejdeš. Každý si tady vybere. Ať už masku poctivce, dobráka, smutku, lásky...

T: Já nechci žádnou! Chci mít svou tvář!

PM: Jak bláhové! Copak se s ní dá žít? Jak se chceš dobrat přátel, moci, peněz, když ne maskou?

T: Přátele hledám srdcem. A k čemu moc a peníze, když bych se nemohl podívat do očí ani sám sobě?

PM: Od čeho jsou brýle? I ty ti dám. Vyber si, jaký odstín máš nejradši.

T: Přetvařovat se před jinými - budiž. Ale sám před sebou?

PM: Kolik lidí to tak dělá! Skoro všichni. Ale neboj se. Jde jenom o zvyk. Časem už ani nepoznáš, co je tvá tvář a co je maska.

T: Není to spíš tím, že každý časem svou tvář ztratí, a zbyde jen maska?

PM: I to je možné. Ale není to nádherné obohacení? Místo jedné tváře jich mít tisíce?

T: Vždyť potom všichni vypadají stejně! Tisíc tvář a výrazů, ale pokaždé prázdný pohled!

PM: Co je komu po pohledu. Stejně každý své oči

zakryje brýlemi. A nebo radši skloní hlavu.

T: Ale to je strašné!

PM: Co by na tom mělo být strašného? Podívej, jak jsou všichni šťastní! Vždyť ono se těžko bohatne na cestě upřímnosti. Stačí si ale pořídit masku dobráka a zakryješ nůž, který snadno vrazíš do zad. Nebo si nasadíš masku dobrodince a rázem tě tupý dav postaví do svého čela.

T: A co svědomí?

PM: Budeš-li se na sebe dívat v mém zrcadle, žádné tě trápit nebude. Stejně jako netrápí žádného z mých zákazníků. Tak co už ses rozhodl?

T: Už jsem ti říkal, že jsem si nepřišel pro masku...

PM: Jsi hlupák!

T: Možná, ale aspoň nežiju ve lži!

PM: Lež nebo pravda, co je komu po nich?! Když vedle sebe stojí, v jedno splývají. Vždyť ani ty bys je nerozpoznal. Když ale nechceš masku, proč jsi tedy přišel?

T: Přišel jsem ti položit otázku.

PM: Jen ten, kdo chce ukázat svou neznalost, má otázky.

T: A nebo ten, kdo si nebojí přiznat, že není vševědoucí. A to dokáže jen ten, kdo sám před sebou nenosí masku.

PM: Ó, jak plamenná řeč! A snad i trochu drzá vůči mně, Pánu masek a pánu světa. Jsem ale v dobrém rozmaru. Tak se ptej!

T: Ó, kolik si toho o sobě myslíš. Pán světa - budiž. Ale ne světa mého! Chci se tě však zeptat, co máš z toho zaklínání lidí do masek? A proč se snažíš zničit můj svět?

PM: Chá!!! Co z toho mám?!! Mám moc!!! Snad jen ty a pár dalších mi nepodléhá. Ale všichni ostatní lidé ano! Každý nosí mou masku. A čím déle, tím hůř se jí zbavuje. A že ničím tvůj svět? Smůla! Nemá mi stát v cestě. Svět, který se nechce podřídit, bude zničen! Je totiž slabý a nicotný.

T: Není! Moc nás není, ale držíme spolu. A čím víc se nás snaží někdo zničit, tím jsme pevnější...

PM: Ale já vás přesto ničím! Pomalu - kousíček po kousíčku. Až z vás nezbyde vůbec nic. A ty, Tuláku, zahyneš!

T: Kdybys neužíval zákeřné způsoby...

PM: Kdyby, chyby. Účel světí prostředky.

T: Ale jaké prostředky! Tvář přátelství, tam, kde se skrývá zášť, milý úsměv s nožem za zády, smutná slza v oku pomáhající ke zisku. Přetvářka a klam!

PM: Hlupáčku. Přetvářka a klam jsou principy tohoto světa. Kdyby tady nebyly, celý systém by se zhroutil. Vlády, obchod a tisíc věcí k tomu. Pfff! Všechno naráz. A proč? Protože si pár ňoumů usmyslelo, že se jim to tak nelíbí. Jak by sis představoval svět bez masek? Nebýt mě. Mě! Dávno jste ještě v jeskyních!!! Tak padej odsud! A snaž se prosadit ty svoje názory. Ale nediv se, až místo očekávaných díků budou po tobě lidé házet kamení. Tak jdi už! Ale někdy se zase ukaž. Už dlouho jsem se tak nezasmál!

Pepa Polívka, České Budějovice

Díky Ti lilie

V mém srdci je zář plamene,
co pochází ze skautského pramene.
Myšlenka, co mi starší předali,
hřeje mne teď na duši.

Vážím si bratrů, svých bližních,
protože vím, že v dobách příštích...
to budou oni, kdo mne podrží,
a před vstupem na stezku zlou zadrží.

Jsem vděčen sestřám svým,
za výchovu pokory a úcty k tichosti,
vždyť odoláváme myšlenkám zlým,
i díky sesterské pomoci.

Jsem hrdý na myšlenky, které nosím.
A všechny vás upřímně prosím,
važte si jich, ctěte je,
zlo lidí se před nimi ukryje.

Vždy rád podám ruku tomu,
co čistým plamenem hoří.
S klidným srdcem, vzal bych ho domů,
a nebál bych se, že mi ho zboří.

Rád podám ruku tomu,
kdo v dobrém úmyslu přijde k mému domu,

a požádá mne, poprosí,
vždyť ruce mé tu jsou k pomoci.

Doufám, že zahrál jsem vám na duši,
vždyť skauting ničemu jinému neučí.

Upřímnosti, čistotě vztahu,
učí mne, pomoci každému bratru.

Díky Ti za to, myšlenko velká,
však nebýt lidí byla bys mrtvá,
Díky vám, mládeži, za vaši odvahu,
stát u dveří, na tom skautském prahu.

Prosím vás, vykročte správným směrem,
nenechte se zlákat špatným větrem.

Perte se, derte se křovím,
stojí to za to, to já vám povím.

I já jsem svým vůdcům vděčen,
že směl jsem ochutnat ten skautský pecen.

Jsem rád, že smím jíst, jen možná...
dnes ho již raději pečou.

Tak tedy... Pusťte se do něj.
Dobrou chuť.

Tomáš Vodička, Praha 10

Svítání

Lehký sen
zapíjím ranním čajem
Z chutných jídel
vybírám pár vzpomínek
Na krk si pověsím
korálky rudých jeřabin
Do obálky vložím
sluneční paprsek
A s větrem ho pošlu
až na konec světa

Petra Rázlová, Pardubice, 16 let

První rande

Můj kluk se jmenuje Matěj. Známe se od konce května loňského roku, kdy nás seznámila moje starší sestra Martina. Když jsem Matěje viděla poprvé, řekla jsem si: "Ten teda vypadá!" Ani on se netvářil nijak nadšeně. Po pár dnech známosti však mezi námi vzrostla bezmezná láska.

Už ani nevím, kolikátého jsme měli první rande, jen si pamatuji, co tomu předcházelo.

Tuším, že byla sobota, krásná slunná sobota. Probudila jsem se dřív než obvykle, skoro celou noc jsem nespala. Těšila jsem se na tu chvíli, až půjdu s Matějem ven. Po ránu vypadám vždy úděsně, ale dnes mě pohled do zrcadla děsil mnohem víc. V mysli mi stále běhala myšlenka na to, co tomu řekne Matěj, až mě takhle uvidí. Během chvilky jsem se dala docela do kupy, ale do zrcadla jsem se už (z nedostatku času) nepodívala. Rychle jsem se oblékla do šustákové soupravy. Pak mě ale napadlo, že když je to první rande, mohla bych dnes vypadat přece jen upraveněji. A tak stejně rychle, jak jsem se oblékla, jsem se i svlékla. Ručičky na hodinách neúprosně hnaly vpřed a já pomalu začínala propadat panice. Probrala jsem celou skříň odspoda až nahoru a jediné, co mi připadalo normální, byla mikina a rifle. Byla to stejně sportovní kombinace jako ona souprava, ale rifle i mikina jsou přece jen společensky uznávanější. Když jsem byla

relativně hotová, měla jsem pocit, že mi stále něco chybí. Pak mě napadlo, abych vzala do kapsy něco dobrého na zub, bude-li Matěj hodný a bude-li poslouchat, abych ho měla čím odměnit. A tak jsem byla připravená k odchodu. Otevřela jsem venkovní dveře a v tu ránu u mě stál Matěj. Navlékla jsem mu obojek, připnula vodítko, a pak jsme bok po boku vyrazili do přírody.

Mohla jsem být spokojená, neboť mé první rande dopadlo opravdu skvěle. Oba dva, já i Matěj, jsme přišli včas, což se jednoduše projevilo tím, že Matěj veškerou mou dlouhou přípravu vydržel, nepočůral se doma, ale až venku, proti mému oblečení nic nenamítal a ani mu moc nevadilo, jak po ránu vypadám.

Mám-li ale vše uvést na pravou míru, musím uvést, že Matýsek je náš jezevčík, kterému často a s oblibou říkám: "Ty můj kluku ušatá." Moje sestra nám přivezla Matýska z Brna, jakožto ztraceného psa. Ten si z našeho prvního rande vůbec nic nedělal, jen seděl u dveří, kňučel a chtěl ven. Když ucítil čerstvý květnový vzduch, hluboko nasál, aby lépe chytil vůni pozdního jara. K této libé vůni se bohužel přidala i vůně pro Matesa nelibá. Patřila kočce, která seděla na chodníku dvacet metrů před námi. A tam mi Matěj už na prvním rande utekl za první kočkou, kterou uviděl.

Petra Rázlová, Pardubice, 16 let

...

V něžném objetí
jako klíč houslový
z oblaků vyletí
slova už nepoví

Snad hejno volavčí
snad dívčí obočí
snad líce růžová
snad zahrada rozkvetlá

Nepoví
uletí
jako klíč houslový
v neznámém pojetí

Petra Rázlová, Pardubice, 16 let

Konečně slunce vysvitlo dnes

Konečně slunce vysvitlo dnes
A nezabili je
Jako kamarádka v jedné své básni
Touha jara
Začala se naplňovat
Touha mé ještě chlapecké duše
Uvězněné pod dubnovými závějemi sněhu
Slunce vysvitlo dnes
A venku byl jeden velký koncert
Slunečních duší
Vzhlédl jsem k obloze
Bůh nehraje kostky
Já ano

Jiří Felbr, Říčany u Prahy, 18 let

Písmenka

D znám jako druhou polovinu mé
duše, kterou hledám v
duze všedních
dnů

A představuje alegorie lásky poutajícím hrdlo
Ariadninou nití
Axiom, jemuž nerozumím
ani já, ani on.

G jako Golem plačící štěstím nad
Goliášovým trápením
gejzír lásky z mého srdce zkrápí tebe
Gabrielův meč mi stíná hlavu

M - milenka všech a ničí
melancholie, co vše ničí, nejvíc ale
mě. Ty to vidíš a přinesl jsi
melouny.

A pro anarchie citů a činů v
amfoře mého já
Aristotelovu moudrost a
andělé vyčítající mi moji slabost
- a tebe.

R je ruka, kterou drásáš
rub mého těla,
rychlík, co zapískal a odvezl nás do země
radosti...

Dáša Chvojková, Příbram, 18 let

Plavec

(9. 1. 96)

Žití mě nikdy neznává.
Plavu životem, jak umím,
ale někdy musím vylézt na břeh
a přebrodit mělčinu.
Ale pak plavu dál
a čas plyne a plyne...
ale za chvíli se unaví a odpadne.
A čas plyne... a já plavu
a plyne...
a plyne dál.

Petra Vacková, Jindřichův Hradec, 19 let

Zrcadlo

(2. 2. 97)

Byla jsem poslouchat ticho
Stála jsem na sněhu
S nekonečnou neznámou nad hlavou
Ticho bylo všude kolem mě
Miliony malých sluncí
Dívaly se na mě -
Na ten náš svět
Stála jsem a poslouchala -
- Ticho -
Nic víc
Ten nekonečně svíravý pocit
Je tu
Svírá mi útroby
Jak jsem malá
Ani té nejmenší hvězdě se nevyrovnám
Co vlastně znamená člověk na Zemi!
Proti vesmíru?! - Je nic
Tam venku - byla jsem poslouchat ticho
Byla tma i prázdnota
Velká nekonečná prázdnota
V níž nikdo nic neznamená
Líbilo se mi to.

Petra Vacková, Jindřichův Hradec, 19 let

Otázky

Proč se takový věci
čtou pořád dokola,
tak řekni proč!

Proč pocit mám z nich,
jako bych s Tebou trpěla,
jako bychom byli na stejné koleji!

Proč musím na to myslet
ve dne v noci
a nemohu spát!

Proč stýská se mi,
když Tě nevidím?
Proč ostatním tajně závidím.

Proč nepřítel
se mi zdáš,
ač známý pouze jsi.

Však přes ty
Tvé dopisy,
známe se dobře kdysi - kdesi.

Začala jsem se sebe ptát,
až na papír musela jsem to dát.
Tak řekni, Martine, proč?

Petra Vacková, Jindřichův Hradec, 19 let

Pokoj uprostřed světa

(5. 9. 97)

Jsem sám v pokoji uprostřed světa
a všechno se točí kolem.
Láska s věčnou bolestí.
Práce s ohnutými a rozbitými těly.
Důvěra s dýkou v zádech.
Myšlenky s průvodem naivních hloupostí.
Lidé i zrůdy s pokřiveným charakterem.

Sedím sám v pokoji uprostřed světa
a chci být vším, po čem duše touží.
Sílou paží, které chrání.
Pružností nohou, které vedou.
Mžikem myšlenky, která tvoří.
Tlukotem srdce, které miluje.
Vlídňným slovem, které tupí ostří nožů.

Stojím sám v pokoji uprostřed světa
a cítím, co vše mi brání.
Já sám ve své malosti.
Vy druzí ve svém nepochopení.
Společnost ve svém konzumu.
Hloupost ve své všudypřítomnosti.
Ty ve své nenávisti.

Chodím sám v pokoji uprostřed světa
a vím, že musím vyjít ven.

Zde nic nenajdu, ani nezískám.
Musím jít ven.
Tam čekají ostatní.
Tam se myšlenky mohou měnit v čin.
Tam je vše dobré, ale i zlé.
Tam se život žije a tady stojí...

Martin Holub - Lišák, Jindřichův Hradec, 22 let

Kdo z vás?

(5. 9. 97)

Jak snadné je někoho odsoudit!
Jak snadné je říct - jsi špatný!
Jak snadné je vidět cizí chyby!
Jak snadné je soudit činy druhých!
Jak snadné je nic nedělat a jen mluvit!

Jak lehce člověk přijde o důvěru!
Jak lehce mu druhý vrazí do zad dýku!
Jak lehce lidé zapomenou na to dobré!
Jak lehce se hází špatné na cizí hlavu!
Jak lehce můžeme nenávidět!

Jak těžké je žít v nepochopení!
Jak těžké je druhým vše vysvětlovat!
Jak těžké je mít čas pro všechny!
Jak těžké je vydržet ten tlak!
Jak těžké je být sám sebou!

JAK MĚ Z TOHO NĚKDY BOLÍ HLAVA!

Martin Holub - Lišák, Jindřichův Hradec, 22 let

Pro ni

(4. 12. 95)

Jsi krajina nepoznaná,
mořská hloubka nekonečná,
sněhová pláň uprostřed léta,
jak zázrak do mého snu jsi vešla.

Tělo tvé vidím před sebou,
jak laň štíhlou a spanilou.
Teplo cítíš z mých velkých dlaní,
avšak něžná vůně z milování,
osud trpký již nezmění...

Martin Holub - Lišák, Jindřichův Hradec, 22 let

Bez jména

Láska je jarní květinou,
která v dešti tiše rozkvétá
a za chvíli už nebude jedinou
já nedoufám, že jich bude víc do léta.

Pravá láska nikdy nekončí,
život je krátký a víra v ní veliká,
avšak život těžký máme všichni
a ona často nebývá,
však přála bych ji každému z vás.

Láska je duhou barevnou
nikde nezačíná
a nikde nekončí často
však vypadá, že je pouhou okrasou
a málo z nás se s ní navždy rozloučí.

Láska je branou nebeskou,
která se zlehka otvírá
a zlatý klíč se pojednou
ve světle Slunce naposledy zablýská...

Petr Pokovba, Jindřichův Hradec, 19 let

Povzdech

Nikdy bys nevěřila
co dokáže udělat jeden malý pohled.
Ne ten, kdy se voják zpříma dívá do očí generálovi.
Tohle je pohled,
který probouzí v člověku něco nepopsatelně krásného,
zároveň však nesmírně nebezpečného...

Nikdy bys nevěřila,
co dokáže udělat jeden třeba jen náhodný dotyk,
to, když dvě duše v jednu splynou
a ne že se - jako my - takhle minou,
takových případů ale na jedné ruce můžu spočítat.

Nikdy bys nevěřila,
co se mnou udělá jeden z tvých zářivých úsměvů.
Však jak málo stačí od smíchu k pláči,
vždyť jen malý krůček někam stranou
a vše, vše, co bylo před chvílí tak krásné,
je ztraceno. Navždy?

Petr Pokovba, Jindřichův Hradec, 19 let

... zas jeden večer...

Slunce mi mizí před očima a připomíná mi Tím Tebe. Taky mě vždy oslníš svou září, která uchvacuje, a pak - během pár okamžiků - zmizíš z mého světa. Jediné, co zbyde, je záře prosycená vzpomínkami. Jenže i ta rychle mizí, ztrácí se rychleji než bych si přála. Zůstane tedy jen poslední - má bolavá duše.

Zdá se, že máš se sluncem hodně společného, a přece je tu něco, v čem jste si rozdílní: Slunce se každé ráno vrací a přináší opět svou zář a úchvatnost, dodává sílu do života, radost z něj. Ale kde jsi Ty, když se ráno probouzím a toužím po svém slunci, které nikdy nezapadá...?

Bára Tichavová, Jindřichův Hradec, 20 let

Zase Ty

Proč motáš se mi stále do života
stačí jeden hloupý sen
a zas mi nasazuješ pouta
zas myslím na Tebe jen.

Snažím se zapomenout
žit bez Tebe život svůj
jenže neumím tak životem plout
myslet musím stůj co stůj.

Dnes zdál se mi sen o setkání
naše dlaně se zas dotknuly,
ale bylo to jen mámení
jen vzpomínky zas připluly.

Myslela jsem, že konečně jsem šťastná,
že jsem utekla z Tvé pavučiny
já chtěla, já chci... - slova krásná.
Teď pykám za své zločiny.

Bára Tichavová, Jindřichův Hradec, 20 let

Slunce

„Ranní mlha, dolina. Tam dole, pár mraků nad lesy, svítí. Černý kouř ho zakrývá, dusí, ale přece jen, dere se na povrch, pomalu vylézá. Jeden, dva, tři a více paprsků a ejhle, něco se tu líhne, chmýří to rozhazuje do dálky, tiše pípá. Je to kuře? Možná ano. Kuře začíná život, tak jako slunce den. Pomalu vylézá z lůna lesů, lehkých mlh, přehoupne se a zas jde spát. Krátká doba, ale co všechno udělá za ten den! To člověk nikdy za svůj čas nezvládne. Važ si toho.“

Petr Chaloupek, Jindřichův Hradec, 19 let

Semínka

příloha časopisu
ROVERSKÝ KMEN č.13
únor 2000